

CÂY CHÙM GỬI

Hoàng Ngọc Liên

Mỗi ngày hai lượt đi về, tôi qua con đường ấy không biết bao nhiêu lần, trong những năm dài đưa con đến trường học.

Trên lối mòn quen như thuộc lòng, tôi lái xe trong vô thức như người mộng du, tới ngã ba - quẹo trái - đi thẳng - tới bảng stop - quẹo phải qua hai con đường chắn ngang, tới trường học, nhà bác Sương bên kia đường, gần trường học. Cứ như thế, mỗi ngày hai lượt, với bốn mùa thay đổi.

Cho tới một buổi chiều mùa đông mưa phùn bay lất phất dưới bầu trời đầy mây giăng xám xịt, cắt nét bởi những cành cây trụi lá, khăng khiu, tôi ngừng tại ngã tư đợi xe đi qua. Ngay khi vừa đưa mắt ra ngoài trời, tôi nhìn thấy nó. Nó, một chùm lá xanh mơn mơn trên một cành cây trơ trọi. Bỗng nhiên, tôi mỉm cười với chính mình, như để tự tán thưởng đã tìm thấy một chút màu xanh. Một chút màu xanh trong cái ảm đạm buồn tẻ của mùa đông, như một tia chớp lóe lên trong đêm tối.

Nó, một cây chùm gửi, thứ cây mà thiên hạ thường nói với nghĩa ẩn dụ - tuy rằng cũng rõ cả nghĩa đen - ngụ ý khinh dè người khác. Nó gần như không có một công dụng gì đối với con người, cũng như đối với chính bản thân nó. Nó phải sống bám vào cây khác để hút nhựa cây đó mà sống, là một loại ký sinh, ăn bám, sống bám và hoàn toàn vô dụng dưới mắt hầu như tất cả mọi người.

Thế nhưng, đối với tôi, sự hiện diện của nó lại có một ý nghĩa mặn mà. Từ hôm đó, ngày nào đi về, tôi cũng ngược nhìn lên chùm lá xanh đó. Một chút màu xanh hiện hữu gợi lên những sợi tơ hy vọng và một nụ cười. Cũng kể từ hôm đó, mùa đông đối với tôi, không còn mang nỗi buồn cổ hữu nữa.

Cảm ơn em chùm gửi, mặc dù em chưa từng thấy tôi bao giờ - vì em ở tít trên cao - nhưng tôi phải cảm ơn em thật nhiều. Vì trong màu đen nhòa của ngàn cây trụi lá, màu xám xịt của khung trời mây phủ, nhờ có em, đời vẫn còn một chút màu xanh!